

לעשות ציונים, וְהָיוּ בַר נֶשֶׁן נֶפֶק מְרִשׁוֹ דְמֵאֲרִיָּהּ וְאִזּוֹ אוֹתוֹ אָדָם
 יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקֶּבֶה וּמִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וּפְקֻדוֹנָא דִּילֵיהּ, יְהִיב לְסִטְר
 מִסְּאָבָא וְאֵת הַפְּקוּדוֹן שְׁלוֹ שְׁהוּא הַצֶּלֶם שֶׁהַפְּקִיד הַקֶּבֶה בִּידֵיו הוּא נוֹתֵן לְצַד הַסֵּטֶ"א

רח"ל.

שתי רוחות שלא נברא להם גוף מתלבשים ונכללים בצלם האדם
 וּבְאֵינּוֹן מְלִין דְּהַרְשִׁין דְּאִיהוּ יִמָּא וּבאוֹתָם דְּבְרֵי הַכְּשָׁפִים שֶׁהוּא
 יֹאמֵר, וְיִזְמִין (נ"א וְיִזְמִין) לוֹן לְצוּלְמֵי וְיִזְמֵן אֵת הַצֶּלְמִים שְׁלוֹ
 לְהִיּוֹת לָהֶם לְמִרְכָּבָה, אֶתְחַזֵּן תְּרִין רוּחִין נִרְאִים בָּהֶם שְׁתֵּי רוּחוֹת
 וּמִתְתַּקְּנִין בְּאֵינּוֹן צוּלְמֵין דִּילֵיהּ, בְּחִיּוֹ דְּבְנֵי אֲנָשָׁא וְהֵם
 נִתְקָנִים וּמִתְלַבְּשִׁים בְּב' הַצֶּלְמִים שְׁלוֹ עַל נַפְשׁוֹ הַקְּדוּשָׁה וְנִרְאִים בְּמִרְאָה בְּנֵי אָדָם,
 וּמוֹדְעִין לֵיהּ מְלִין לְאַבְאָשָׁא, וּמְלִין לְאוֹטָבָא, לְזִמְנִין
 יְדִיעֵן וּמוֹדִיעִים לוֹ דְּבָרִים כִּי־צַד לְהִרְעֵ לְבַנֵּי אָדָם וְלַעֲיִתִים יְדוּעוֹת גַּם כִּי־צַד לְהִיטִיב לָהֶם.
 וְאַלִּין תְּרֵי רוּחִין דְּלֹא אֶתְכַלִּילוּ בְּכֻלָּא דְּגוּפָא, וְהֵם שְׁתֵּי
 רוּחוֹת שְׁלֹא נִכְלָלוֹת עַד עֵתָהּ בְּגוּף שֶׁל בְּנֵי אָדָם כִּי הֵם רוּחוֹת מִצַּד הַסֵּטֶ"א שְׁלֹא נִבְרָא לָהֶם
 גּוּף שֶׁהוּא מִצַּד הַקְּדוּשָׁה הַשְּׁתָּא אֶתְכַלִּילֵן בְּאַלִּין צוּלְמֵין,
 וּמִתְתַּקְּנִין בְּהוּ וְעַכְשָׁיו הֵם מִתְלַבְּשִׁים וְנִכְלָלִים בְּאַלֵּה הַצֶּלְמִים וְנִתְקָנִים בָּהֶם כְּעִין
 גּוּף וּמוֹדְעִין לֵיהּ לְבַר נֶשֶׁן מְלִין לְאַבְאָשָׁא וּמוֹדִיעִים לְאָדָם דְּבָרִים
 כִּי־צַד לְהִרְעֵ וּלְהוֹזִיק, וְדָא הוּא דְּנִפְיָק מְרִשׁוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּהּ וְזֵהוּ הָאָדָם
 הַיּוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקֶּבֶה וּמִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה, וּפְקֻדוֹנָא דִּילֵיהּ, יְהִיב לְסִטְר

מִסְאָבָא ואת הפקדון שלו שהוא הצלם שהפקיד הקב"ה בידיו הוא נותן לצד הסט"א

רח"ל.

אסור לאדם להשליך כלי ביתו מתוך כעס וכן אסור לו להפקיד לסט"א את כלי ביתו שהרי מאותו הזמן הוא עצמו הופך להיות מצד הטומאה והסט"א שהזמין את עצמו אליה רח"ל

תָּא חַוִּי, אָסִיר לִיָּה לְבַר נָשׁ לְאַשְׁדָּאָה מָאֲנִי דְבֵיתָא בא

וראה אסור לאדם להשליך כלי ביתו מתוך כעס, וְלֹאֲפַקְדָּא לִיָּה

לְסִטְרָא אַחְרָא, דִּלָּא אֲעִטְרִיד; וכן אסור לו להפקיד לסט"א את כלי ביתו

כשאינו צריך להם כגון שיאמר דבר זה אני מוסר לסט"א, או מְלָה אַחְרָא

דְּכוּוֹתֵיהּ או שיעשה דבר אחר כיוצא בו הגורם למסור כליו לסט"א וכגון המשבר

כלים בחמתו, (ס"א דְּבֵיתֵיהּ לְקַבְּלָא לִיָּה) **דְּהָא כַּמָּה גַּרְדִּינִי נִימוּסִין**

זְמִינִין לְהַחְוֵי מְלָה לְקַבְּלָא לִיָּה שהרי כמה בעלי דינים מזומנים לקבל

את אותו הדבר ואת אותן המילים שמוציא האדם מפיו, וּמַחְוֵי זְמָנָא, לָא

שָׂאֲרוּ עֲלֵיהּ בְּרַכָּאן דְּהָא מִסְטְרָא אַחְרָא הוּא ומאותו הזמן

ואילך לא שורות הברכות שהן מצד הקדושה על אותו הדבר שמסר לסט"א כיון שהוא הופך

להיות של צד הטומאה, **כָּל שְׂפָן מֵאֵן דְּאֲזְמִין בְּרַעוּתֵיהּ עַל**

הַחְוֵי טִיבוּ עֲלָאָה דִּילֵיהּ, לְאַחְרָא וּלְסִטְרָא אַחְרָא וכל

שכן מי שמזמין ברצונו את הצלם שלו הטוב העליון את צד הטומאה שתלכש בו שמאותו

זמן ואילך הקדושה וכל הברכות והשפע העליון הקדוש מסתלק ממנו. **דְּהָא,**

מֵהָהוּא דְאֶזְמִין לֵיהּ הֵי שְׁהָרִי מֵאוֹתוֹ הַזֶּמֶן הוּא עֲצָמוֹ הוֹפֵךְ לֵהִיּוֹת מֵצַד

הַטּוֹמָאָה וְהַסֵּט"א שְׁהַזְמִין אֶת עֲצָמוֹ אֵלֶיהָ רַח"ל.

אדם שלפני מותו לא חזר בתשובה הרוח הרעה נדבקת בו ולא עוזבת אותו לעולמים

וְכֵן קָרִיבוֹ יוֹמִין דְּבַר נֶשׁ לְנִפְקָא מֵהָאֵי עֲלָמָא וּכְאִשְׁר

מתקרבים ימיו של אותו האדם לצאת מהעולם והיינו שלשים יום קודם המיתה

סָאז סַר הַצֵּלָם מֵהָאָדָם, הַהוּא עוֹלָמָא עֲלָאָה דִּיהֵבִי לֵיהּ אוֹתוֹ צֵלָם

העליון שנתנו לו מלמעלה, אֲתִיָּא הַהוּא רוּחָא בִישָׂא דִּיהוּה

מִתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא [קנג] באה אותה הרוח רעה שהיה נדבק בה בכל

אור הרשב"י

ועוד כתב הרמב"ם (שם פ"ז ד - ז) ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו, אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו, כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצרים יותר מהם.

גדולה תשובה שמקרבת את האדם לשכינה שנאמר שובה ישראל עד ה' אלהיך, ונאמר ולא שבתם עדי נאם ה', ונאמר אם תשוב

[קנג] ואין לך דבר העומד בפני התשובה וכמו שכתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ג הי"ד): במה דברים אמורים שכל אחד מאלו אין לו חלק לעוה"ב כשמת בלא תשובה, אבל אם שב מרשעו ומת והוא בעל תשובה הרי זה מבני העולם הבא, שאין לך דבר שעומד בפני התשובה, אפילו כפר בעיקר כל ימיו ובאחרונה שב יש לו חלק לעולם הבא שנאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו, כל הרשעים והמומרים וכיוצא בהן שחזרו בתשובה בין בגלוי בין במטמוניות מקבלין אותן שנאמר שובו בנים שובבים, אף על פי שעדין שובב הוא שהרי בסתר שב ולא בגלוי מקבלין אותו בתשובה.

יום, וְנָטִיל לַיָּהּ לְהָהוּא צוֹלְמָא, וְאֶת־תִּקְוַן בֵּיהּ וְאָזִיל לַיָּהּ

אור הרשב"י

כוחה של התשובה יש ללמוד ממנשה וכידוע המלך חזקיהו, ממלכי בית דוד, היה מלך צדיק מאוד. הוא החזיר את עם ישראל בתשובה מן העבודה זרה שדבקה בהם, והטה את לב העם ללימוד התורה וקיום מצוותיה. כל כך חיוק הוא את לימוד התורה בעם ישראל, עד שבימיו לא נמצא בכל ישראל אפילו ילד קטן שלא היה בקי בהלכות טומאה וטהרה, שהן ההלכות הקשות והמסובכות ביותר, וקל וחומר שהיו הם בקיאים גם בשאר ההלכות כהלכות שבת, ברכות וכו'.

אולם צפה חזקיהו ברוח הקודש שיצאו ממנו בנים רשעים, ולכן לא רצה לשאת אשה. שלח לו ה' את הנביא ישעיה אשר בא ואמר לו (מלכים ב פרק כ פסוק א): "כֹּה אָמַר ה' צוֹ לְבֵיתְךָ כִּי מֵת אֶתָּה וְלֹא תִתְּיָהּ" – כיון שמנעת את עצמך מן המצוה הראשונה שבתורה – מצות 'פרו ורבו', יש עליך תביעה משמים, והתקצרו ימי חיידך. אמר לו חזקיהו: כיצד אשא אשה ואוליד בנים שיכעיסו את הקב"ה? אמר ישעיהו: אלו הם חשבונותיו של הקב"ה, ולך אין עסק בהם, אתה היית צריך לעשות את המוטל עליך בלי להכנס לחשבונותיו של הקב"ה. אמר חזקיהו, אם כן אתקן את חטאי ואשא אשה. אמר לו ישעיהו: הגזירה כבר נגזרה. אמר חזקיהו: כך מקובלני מבית אבי אבא – אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, אל יתייאש מן הרחמים!

ישראל נאם ה' אלי תשוב, כלומר אם תחזור בתשובה בני תדבק, התשובה מקרבת את הרחוקים, אמש היה זה שנאווי לפני המקום משוקץ ומרוחק ותועבה, והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד, וכן אתה מוצא שבלשון שהקב"ה מרחיק החוטאים בה מקרב את השבים בין יחיד בין רבים, שנאמר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי, ונאמר ביכניהו ברשעתו כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלה בימיו, אם יהיה כניהו בן יהויקים מלך יהודה חותם על יד ימיני וגו', וכיון ששב בגלותו נאמר בזרובבל בנו ביום ההוא נאם ה' צבאות אקחך זרובבל בן שאלתיאל עבדי נאם ה' ושמתיך כחותם.

כמה מעולה מעלת התשובה, אמש היה זה מובדל מה' אלהי ישראל שנאמר עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם, צועק ואינו נענה שנאמר כי תרבו תפלה וגו' ועושה מצות וטורפין אותן בפניו שנאמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי, מי גם ככם ויסגר דלתים וגו', והיום הוא מודבק בשכינה שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם, צועק ונענה מיד שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה, ועושה מצות ומקבלין אותן בנחת ושמחה שנאמר כי כבר רצה האלהים את מעשיך, ולא עוד אלא שמתאווים להם שנאמר וערבה לה' מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמוניות עכ"ל.